

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 180 Lei, pe 6 luni 95 Lei
In străinătate . . . . . 400 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

Arad, B-dul Regele Ferdinand No. 65

Inscris la Trib. Arad secția III.

No. 6/1939

Grant responsabil : N. ONCU

Spini

Predică de Alexa Popovici

„O altă parte a căzut în mijlocul spinilor, spinii au crescut împreună cu ea și au înăbușit-o” Luca 8:7.

Cine nu cunoaște spinii? Pe câmp, la marginea drumului, prin locurile nelucrate, pretutindenea sunt. Nimeni nu-i iubește, nu sămănă sau sapă, nimeni nu are nevoie de ei, și totuși ei cresc. Nu au adus niciodată și nici nu vor aduce vreodată un bine oamenilor. Spinii, au fost și pe vremea Domnului Isus. Probabil de multe ori în călătoriile Sale misionare a avut de a face cu ei.

Iată că în pilda cu care asemănă lumea întreagă o parte e dată spinilor. Mare grai are așezarea lor în această pildă. Adânc e înțelesul pe care vrea să-l dea Domnul prin asta. Și noi totuși cetim cu atâta ușurință că... „o parte din sămânță a căzut în mijlocul spinilor...” și nu vedem nimic, nu înțelegem nimic. Sunt spini, ne spunem noi, și atât.

Ași vrea scumpi mei să vă predic acum despre spini. Voi lăsa sămânța bună și curată a sămănătorului harnic, și mă voi ocupa numai despre spini. Din cele ce-ți voi predica acum, ascultătorul meu, vei putea lua pentru tine, vei putea privi în lăuntrul, pe câmpul vieții tale, să vezi dacă sunt spini.

Mă gândesc la trei lucruri. Primul, e tristul adevăr că

răul există.

Domnul Isus ne arată că atunci când sămănătorul s'a dus cu sacul și împrăștiat sămânța lui bună, unele boabe au căzut în mijlocul spinilor. Asta înseamnă că ei erau acolo, ei existau. Proba-

bil că au fost pe marginea holdei, un loc la care el nu se gândea să-l are.

Asta înseamnă că răul există în ființa noastră. Acesta e un adevăr dureros dar mare. Ap. Pavel spune că el de atâtea ori voia să facă binete și răul i-o lua înainte. Și după ce a făcut lungi constatări, ajunge la urmă să strige ca un desnădăjduit. „O nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Romani 7:24). De foarte multe ori se întâmplă aceasta și în viața noastră. Ne punem în gând un lucru bun, avem intenții frumoase, și când să trecem la realizare, ne răsângădim și facem tocmai contrarul.

Omul, a spus un mare teolog, nu are la naștere niciun păcat strămoșesc dar poartă în el tendința, sămânța păcatului. Și încet pe timp ce crește, spinii, răul, își arată firicele. Odată cu dezvoltarea lui se dezvoltă și păcatul. Și iată cum un om cu spini de acestia merge la ascultarea cuvântului, și sămânța aruncată acolo ajunge în mijlocul spinilor.

Existența răului trebuie să ne pună pe muncă. Când țarina unui gospodar e năpădită de buruieni și spini o lasă el în părăsire? Nu atunci ia sapa și merge la prășit, atunci muncește mai mult. Lucrul acesta însă noi nu l-am învățat încă. Noi n'am încercat ca atunci când observăm mai mulți spini în viața noastră să fim atunci mai activi să ne rugăm mai mult, să ne prășim țarina

inimii și a gândurilor cu plugul postului, cu Evanghelia cetită și trăită. Una din cele mai mari greșeli pe cari le fac credincioșii de azi e că nu încearcă să curețe spinii.

Spinii sunt o dovadă că e mare nevoie de curățirea lor și de sămănarea sămânței bune. Ce rușine e pe gospodarul a cărui holdă e plină de spini. E răs de toți consătenii. Tot așa e și cu partea sufletească. Mulți, foarte mulți din cei cari aud predicarea Evangheliei spun, că ei nu au nevoie de pocăință, că ei sunt buni, etc. Știți cine sunt aceștia? Ei sunt gospodarii, cari nu merg să-și vadă țarinile năpădite de spini. Du-te și spune-le că holda lor e plină de spini, și nu vrea să te creadă. Ascultătorul meu, ai nevoie de pocăință, ea poate cu plugul păneri de rău pentru păcat, cu plugul căinții și al lacrimilor ei, să are toți spinii și să te facă un ogor bun pentru sămânța curată a Evangheliei. Fără pocăință nu se poate trăi o viață sfântă. Pe mulți i-am auzit povestind de unii oameni, cari spuneau ei nu au fost pocăiți, cari nu s'au întors la Dumnezeu și totuși au trăit viață sfântă. E un neadevăr. Nimeni, oricine ar fi, dacă nu se pocăește nu va putea trăi o viață sfântă. El e un teren cu spini, și învățătura Evangheliei va cădea în mijlocul spinilor și nu va aduce roadă.

Ași vrea să vă duc cu gândul și la un alt lucru,

spinii sunt spini

Ei nu se schimbă nici când în
(Continuare în pag. 7-a)

Farul Creștin

Fiada religioasă

Apare sub îngrijirea unei comitei

Număr 18. Nr. 46-47 Sâmb. 15-22 NOV 1941

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 180 lei, pe 6 luni 95 lei.

În străinătate 400 lei.

În Statele Unite dublu.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Adresa de subscripție:

Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

Casier: N. GNCU Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Cu ajutorul Domnului ne apropiem încet de sfârșitul acestui an. Un an plin de sacrificii și jertfe pentru revista noastră, dar bogat în experiențe.

La începutul acestui an, atunci când am fixat abonamentul la suma modestă de 120 lei, nu ne-am gândit la nimic, decât să ni se ajungă să putem scoate Farul până la finele anului. Dar lucrurile s'au schimbat foarte mult. Toate materialele s'au scumpit toate cheltuelile noastre cu scoaterea revistei s'au dublat aproape. Totuși slavă Domnului am ajuns până aici.

Și cum suntem în fața unui an nou, credem și știm că fiecare abonat al Farului cunoaște situația și că își dă bine seama că abonamentul trebuie mărit. Am fost întotdeauna de părere să avem un abonament numai să se poată acoperi cheltuelile. Revista noastră trăește numai din abonamente. Deaceia trebuie să fixăm o sumă cu care și fie toți mulțumiți. Noul abonament e de 180 lei pe un an și 95 lei pe jumătate an.

Sperăm că toți frații și scumpii noștri cititori ne înțeleg. Am vrut întotdeauna să-l servim, să le facem bucurie, și să le dăm ce avem mai bun. Știm că toți au putut constata aceasta.

Pe marginea vremii

Autonomia bisericii locale

După învățătura Noului Testament și practica sfinților Apostoli, o biserică locală are toată autonomia de a se conduce. Nu e bine să luăm dela alții. E mult mai cu drept să mergem să luăm Noul Testament și să căutăm călăuzirea sa. În vremea din urmă, s'a căzut în greșala de a imita pe alte biserici, cu privire la organizație. Când s'a vrut să se facă ceva mai bun, s'a isbit imediat de faptul că nu așa a făcut biserica din cutare sau cutare loc.

O biserică locală poate să-și aleagă predicator pe cine vrea și câți vrea. Ea poate să-și aranjeze serviciile divine la orele cele mai potrivite, poate organiza când ea vrea anumite servicii ocazionale, etc. Totuși ea trebuie să aibă legături strânse și frățești cu bisericile din jur. Legături de colaborare, de vizite reciproce, de susținere împreună a unei misiuni sau instituție de binefacere, etc. Iar cum e la noi, mai multe biserici unindu-se pot aduce și întreține un predicator mai bun.

Adică să căutăm să păstrăm în bisericile noastre forma unei biserici din primul veac creștin. Să fim o fotografie fidelă a unei astfel de biserici.

Nevoia de predicatori

„Mare e secerișul și pușini sunt lucrătorii” a exclamat Domnul Isus. Și acest adevăr se potrivește bine cu nevoia de predicatori din țara noastră. Avem nevoie, o foarte mare nevoie de predicatori. Sunt atâtea biserici cari nu au predicator, și aceasta e în dauna lor. Ele pierd foarte mult prin aceasta. Și răul e că nu te nu văd nevoia aceasta. Nu e progres, nu e viață spirituală, nu e hrană sufletească, nu e învățatură biblică, etc., și totuși nu se întreabă de cauza acestor lipsuri. Nu au predicator, le spunem noi. Astăzi tinerii caută o predică mai bună, mai adâncă, cer înțelegere și prietenie, vor să știe mai mult, și vă vadă mai clare învățăturile Evangheliei. Și dacă nu e predicator, cine să le dea toate acestea, când fiecare își vede de lucrul lui?

Poate merge fără predicator într-o bisericuță mică, dar nu poate la o biserică mai mare. Deaceia toți oamenii mari ai Impărăției lui Dumnezeu imediat s'au gândit la pregătirea predicatorilor. Așa a făcut Spurgeon, așa a făcut Oncken, etc., etc. Ei în timp ce lucrarea creștea au făcut seminarii și au pregătit tineri, cari apoi au ajuns predicatorii bisericilor. E aici un secret mare.

În multe locuri la noi s'a ajuns să aibă predicator, dar, aceasta pentru puțină

vreme. Cauza a fost păcatul sgărâceniei. Și să fim atenți că păcatul știe că tot secretul progresului stă în a avea un predicator bun, un om plin de zel, credincios și sânt. El știe că atunci a pierdut lupta, iar pe față nu poate spune aceasta. Dar a recurs la alt pian. A insuflat printre membrii spiritul sgărâceniei. De ce să-l țineți voi pe predicator? El nu poate ține și așa să trăiască? Și cu astfel de gânduri a cucerit, a altoit membri cu sgărâcenia și rezultatul a fost dezastruos. Predicatorul fie că a trebuit să pornească la o muncă în afară slujbei de predicator și nu a mai putut fi la înălțime, fie că a plecat. Sunt mulți tineri în țara noastră, buni predicatori, cari ar fi putut face mult, dar sunt întrebuințați în alte locuri, iar bisericile lăncezesc după hrană sufletească.

Vai, de multe ori noi prin sgărâcenia noastră ajutăm la realizarea planurilor celui rău! Și nu ne dăm seama.

Mă gândesc câte biserici mari nu avem noi! Câți membrii nu avem noi în bisericile noastre cari ar putea ei singuri întreține un predicator local! Da, foarte multe din bisericile noastre pot avea un bun predicator în loc și să mai întrețină pe unul acolo unde e nevoie. Dar sgărâcenia a pus stăpânire pe aproape toți membrii. Și nu uitați că ea e și un foarte mare păcat.

Cineva a spus nu de mult că atunci când credincioșii bisericilor noastre se vor scutura de sgărâcenie, vom avea și mulți și buni predicatori. Și mi se pare are mare dreptate. De ce în alte părți au toți și sunt mulți buni predicatori? Un răspuns scurt, acolo nu este sgărâcenie.

Biserica fără predicator moare. Și predicatorul nu poate trăi acolo unde trăește sgărâcenia. Deci dacă iubim cauza Evangheliei, dacă ne iubim bisericile, atunci afară cu sgărâcenia, și Dumnezeu va scoate lucrători pentru lucrarea Sa.

Întrebări personale

1. Ce ai făcut mai mult în viața ta, bine sau rău?

2. Cu care momente din viața fiului pierdut se aseamănă viața ta acum, cu pleacă de la tatăl, cheltuind averea, flămând și desbrăcat, la străin slugă la porci, sau pe drum întorcându-te spre casa părintească, ori eșil în bucuria reprimirii și a iertării?

3. Ce faci cu dorurile (talentele) pe cari îți le-a dat Domnul, le întrebuințezi ca să câștigi, sau le-ai îngropat?

4. Te-ai gândit vreodată serios la sufletul și veșnicia ta, sau trăești în nepăsarea necredinții și amorțirea păcatului?

5. De câte ori te rogi pe zi?

„Multe căi par omului că sunt bune, dar la urmă se văd că duc la moarte”. Prov. 14:12.

Asprimea și severitatea Evangheliei

Multe biserici au ajuns să se potrivească chipului vechiului acestuia. Nu mai au credința că Domnul Dumnezeu are puterea de a aduce pe păcătoși la mântuire, și încearcă ei să facă acest lucru.

Evanghelia e în mod esențial proclamarea vestii bune. Dar această veste prin natura ei poate fi primită numai de acela hotărât *de a rupe* cu păcatul.

E o tendință să se neglijeze partea aspră și severă a Evangheliei, căci sigur aceasta e neplăcută firii noastre. Domnul Isus a vorbit în termeni atât de clari că sfârșitul unui păcătos e iadul, și că El a fost Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul. Da El a murit pentru acei ce vor să fie mântuiți. Mesajul Evangheliei e categoric. Ea spune clar: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri.”

Sunt foarte mulți de părere că nu trebuie predicată oamenilor decât Evanghelia dragostei, și să ocolim să arătăm că iar pândi pe oameni vreo primejdie a răbunării lui Dumnezeu. Dacă noi predicăm mântuirea prin har, spunem oamenilor că ea e rezultatul credinței. Dar trebuie să accentuăm că aici își are rolul egal și pocăința. Trebuie ca oamenii să cunoască și să desconsidere faptul că din partea păcatelor lor personale sunt pierduți. Și că pentru aceste păcate Domnul profunde pocăința. Sunt însă mulți predicatori cari magnifică bunătatea și dragostea lui Dumnezeu și refuză să predice severitatea cu care El pedepsește păcatul.

Tin să pun accent că salvarea nu se dă forțat, e liberă. Salvarea e liberă, dar nu e ieftină. De multe ori din vorbele noastre reiese că ea e tot atât de ieftină cum e de liberă. Mântuirea e mai scumpă decât ni se pare.

Aici e absolută nevoie să predicăm că Dumnezeu a plătit pretul pentru ea să deschidă ușile mântuirii oamenilor. Dar pe lângă aceasta noi trebuie să predicăm sus și tare, ca mântuirea personală, individuală ne costă.

Domnul Isus n'a ezitat să facă așa. El a întrebat pe acei ce au venit la El dacă pot plăti pretul. El a probat inimile acelor cari au venit la El pentru pâine și pește. Și când nu au fost în stare, El i-a lăsat să meargă.

Mântuirea Sa e liberă. Oricine vrea poate să o aibă. Pretul ei e însă un pret mare. Vorbind în mod spiritual ea îl costă pe păcătos mult — *pocăința de păcat și predarea în mâna Domnului Isus*. Noi suntem mântuiți fără bani, fără astfel de pret. Pentru ea însă se cere: 1. Pocăința de păcate și 2. Predarea noastră. Salvarea dela iad e liberă dar e obiectul acestui mare preț.

Pocăința e o condiție a mântuirii. Pocăința e definită și explică ca schimbarea minții. Această definiție și explicație e bună dar nu e completă. Căci pocăința are în ea și partea de mare însemnătate a regretului pentru păcat.

Prin umare, pocăința e ceva deosebit de la „hotărârea pentru Hristos”, dela „acceptarea lui Hristos”. Ea ne umilește în fațura să ne căim, să descoperim cine am fost și să ne întristăm, să ne cunoaștem și să coborâm din mândria noastră firească.

Ea e schimbarea întregii noastre atitudini față de noi înșine, față de oameni, și față de Isus, care a murit pentru păcatele noastre. Ea e regretul și mai mult ca atât dezertarea dela păcat. Deci, ea este descoperirea răului păcatului, o înfristare după voia lui Dumnezeu, și hotărârea de a nu mai trăi în păcat. Păcătosul își fixează ochii la Domnul Isus, care a murit pentru el, și se încrede în El.

Un tânăr a ajuns prin prietenii săi să aibă un caracter rău. Părinții au încercat să îl îndrepte, dar a fost totul zadarnic. Intr-o zi el a frânt ușa și a plecat în alt oraș. Bieții bătrâni își petreceau bătrânețele în neceaz, fără ajutor și sprijin. Din durerile pricinuite, mama s'a îmbolnăvit grav. Toate îngrijirile medicale se

părea că nu mai ajută nimic. Intr-o zi bătrâna bolnavă luă mâna soțului ei o puse pe picțul ei și-i spuse: „Ști ce poți să mi dai la moartea mea? Te rog îndeplinește-mi dorința, vreau să văd fața copilului meu”.

El a trimis după băiat. Acesta a primit telegrama cu inima frântă. A căutat să ajungă mai repede. Când a ajuns n'a mai ciocănit la ușa mamei sale, la camera unde el văzuse lumina și și-a trăit desmierdările copilăriei, ci a intrat așa. A îmbrățișat patul mamei sale, a plâns, a sărutat pe mamă și i-a spus printre lacrimi, „O mamă, păcatul meu ți-a frânt inima. Dumnezeu, eu sunt criminalul mamei mele!”

Atunci mama sa i-a spus: „Fiul meu, te iubesc mai mult ca pe viața mea. Păcatul tău m'a adus aici, dar iubirea mea te-a urmărit. Dar eu te iert, însă promite-mi că te vei pocăi, te vei împăca și cu Dumnezeu, lăudându-L pe Isus ca Mântuitorul tău în această clipă, ca să ne întâlnim acolo sus”.

Fiul i-a răspuns: „Da mamă, prin harul lui Dumnezeu, eu îl voi urma pe Isus”. Și în chinurile ei, mama și-a adus la Hristos pe copilul ei. I-a împăcat cu tatăl lui.

„Dumnezeule — spune psalmistul — nu vei respinge o inimă zdrobită și măhnită”.

TICHIL

Din dicționarul creștin

Mântuit. Un om a cărui păcate au fost spălate în sângele Domnului Isus vărsat la cruce pe Golgota.

Fiu al Domnului. Un om care a căpătat din nou înfierea și prin credință în Domnul Isus a ajuns moștenitor al cerului. Un om împăcat cu Dumnezeu.

Misiune. E lucrarea de răspândire a Evangheliei Domnului Isus așezată pe umerii tuturor credincioșilor Săi atunci când a zis: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia...”

Botezul. E cufundarea unui om care a crezut în apă în numele sfinteii treimi. Simbol al morții față de lume și înviere față de Hristos și o viață nouă în El.

Cina Domnului. E așezământul lăsat în Biserica Sa de Domnul Isus și care va dăinui până va veni El din nou, practicat în aducerea aminte a morții Sale pe cruce. Se practică în frângerea pâinii și cu vin.

Prooroc. E omul care a vorbit pentru Dumnezeu. Ceace el propovăduia era voia lui Dumnezeu. Un prooroc se referea uneori la trecut, alteori la prezent și în foarte multe rânduri la viitor.

Apostol. Un om trimis în mod special pentru a duce Evanghelia acolo unde ea n'a mai fost propovăduită.

Ucenic. Unul chemat să învețe și să trăiască la fel.

Judecata de apoi. E judecata pe care o va ține Dumnezeu la vremea hotărâtă de Sine pentru a răsplăti binele și a rosti pedeapsa oamenilor de pe pământ. Vremea aceasta nu o știu nici îngerii.

Cețiși și răspândiși

Farul Creștin

„Mângăiați-vă și întăriți-vă unii pe alții”. I. Tes. 5:11.

O pagină pierdută

Era înspre toamnă. În port se încălzea și descărea cu multă grabă. Lucrătorii zoreau cu gândul la frumoșii gologani pe cari îi vor lua. Munca era destul de grea. De pe un vapor se descărcau cărbuni. Sărmanii muncitorii erau negri ca cărbunele, semănau cu spiritele vecinate din tablouri. Dar munca oriunde ar fi, ea nu e rușinoasă.

Unul dintre muncitorii din o mică neatenție, în timp ce era cu coșul greu în spate, cade sub povoaară cu capul între niște capete de suluri ieșite pe puntea vaporului, și rănit pieptul, gâtul și fața. Imediat a fost dus la spital. Aici medicii după ce-l au văzut, îl internară în spital, după părerea lor pe un timp destul lung.

Rănitul fu spălat și curățit de praful negru de cărbune. Era un alt om. A fost apoi culcat într'un pat alb, într'o cameră dela etajul trei care avea geamul la stradă.

Îngrijirile medicilor i-au făcut din zi în zi mai bine. Durerile mari dela început se calmară din ce în ce mai mult. Așa au trecut zece zile. Acum se putea ridica și se putea plimba prin cameră. Trebuia însă să mai stea până totul ce a fost zdrobit se va vindeca.

Era o zi frumoasă și caldă de Duminică. După masă, câțiva credincioși înainte de a merge la biserică, s'au hotărât să mergă pe la spital să împartă mângâieri celor bolnavii și să le dea ceva tratate cu cuvinte de mângâiere sufletească și de chemarea la Hristos.

După ce au trecut prin saloanele celor două etaje, au ajuns și la etajul trei. Ajunși în camera lucrătorului rănit s'au așezat pe scaune, iar unul mai prietenos s'a așezat lângă el pe marginea patului. El au vorbit, s'au rugat și au cântat. Lu-

crătorul s'a simțit încântat și plin de bucurie că acești oameni necunoscuți îl iubesc totuși atât de mult.

Când au plecat i-au dat și un tractat. Era o predică de chekmare la Hristos, din Mat. 11:28. Cuvintele: Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da odihnă erau așa de bine explicate. Era în această explicare multă căldură și stăruință.

După ce au plecat credincioșii, el un muncitor care nu a avut timp să se ocupe și de sufletul său, acum rămas cu influența aceasta după cuvintele, ruga și cântarea lor se credea în altă lume, în altă viață. Astfel s'a sculat din pat și începu să se plimbe prin cameră. Geamul era deschis. Aerul curat ce năvălea de afară îi ajută mintea să cugete mai bine și mai adânc la cuvintele credincioșilor. Luase tractatul și rezemat de fereastră începu să-l citească.

Când îl terminase era mai atras de cele auzite și citite. Lăsase tractatul pe fereastră și începu să se plimbe înainte.

Un vânt ușor intrat pe geam luă tractatul și-l aduse departe în stradă. Când el ajunse lângă fereastră voia să ia tractatul dar acesta era deacum în stradă. În după amiază aceia se hotărâ și se predă în mâna Domnului.

Pe stradă lumea umbla în sus și în jos. Unii grăbiți, alții se plimbeau. Unii visători, distrați, alții plini de griji cu sarcina vieții apăsătoare. Printre aceștia trece unul, trecut de jumătate de viață, cu hainele nu prea de om înstărit, cu fața întunecată și plină de sbârcituri. Era un om care mers, s'ar fi părut a fi fost cineva, dar starea de acum îl demănta. Era nu fost bogătaş, dar care din cauza patimilor ajunsese în halul în care se afla, gânditor, cu sbucium înlăuntrul, zări jos o pagină pierdută. Era tractatul luat de vânt și aruncat în stradă. L-a luat și-l citi. Ajuns în grădina publică din apropiere se așeză pe o bancă și îl citi din nou.

Cuvintele scrise în tractat lucrau cu putere în lăuntrul său scuturându-l din cauza patimilor. Chemarea de acolo era chemarea unei alte lumi, era chemarea vieții predate în mâna lui Isus. Plutea acum cu gândul pierdut. Era parcă în altă lume, lumea amintirilor, lumea dorințelor. I se oferea acum odihna după care căuta și înseta. Sarcina de care căuta să scape, îi va fi luată spunea tractatul.

Și puterea și lucrarea Duhului sfânt a fost mare. Acolo în grădina chemarea lui Isus, l-a câștigat. Omul s'a predat Lui. O pagină pierdută și un suflet găsit.

Întrebarea Nr. 13.

Sunt sau nu sufletele morților conștiente?

Ideia aceasta în Vechiul Testament e necunoscută, e plină de întunecime și e neclară. Dar slavă Domnului că avem Noul Testament. Și potrivit învățăturii din Noul Testament putem răspunde la întrebarea de mai sus în mod afirmativ. Sufletele morților sunt conștiente. Și această afirmație o putem susține cu încredință în Noul Testament. Când bogatul murit și și-a deschis ochii în chinul veșnic, se vede că el a știut că e la chin și că starea în care se află e rea, și căută o stare mai bună. Ba ceva mai mult, el era conștient că mai are pe pământ frați cari trăiesc o viață tot așa cum a trăit el și deci vor ajunge și ei în chinul în care era el. El știa că a ajuns acolo datorită umblărilor sale de pe pământ. (Luc. 16:19—31). În Apocalipsa ideia conștientă sufletului e în mai mare lumină. În cap. 6:9—11, se vorbește despre sufletele martirilor cari se află sub altarul lui Dumnezeu. Și acolo ei erau conștienți că au fost omorâți și că moartea lor va fi răscumpărată, și cereau cu insistență ca răscumpărarea să fie grăbită. Isi cunoșteau perfect de bine starea și viitorul.

Sufletele oamenilor sunt conștiente de starea lor fie bună fie rea.

CU DUMNEZEU ÎN VECI DE VECI

de TUȚY ȘIRIGANU

*Nimic în lume nu-i mai sfânt
Decât viața s'o trăiești
Cu Dumnezeu pe-acest pământ
Și după moarte'n slăvi cerești.*

*O, suflete pierdat în lume
Salvează-te din moartea ta
Prin Isus cel mai dulce nume
Săpat pe-altarul Golgota.*

*Viața nu-i decât durere
Și scurtă e pe-acest pământ,
Dar veșnicia-i mângâiere
Ce te va trece de mormânt.*

*E taina cea mai minunată
Pe care Domnul ți-o înbie:
Viață sfântă și curată
Prin viața ta în veșnicie.*

*Curând vei trece dintre vii
În negrele locușe veci.
De L-ai urmat aici, vei fi
„Cu Dumnezeu în veci de veci”.*

NU UITA

NU UITA

Să comanzi pentru a ceta și să îți îmbogățești mintea o carte bună. Pentru a învăța ceva e bine să citești cărțile:

Doctrinile biblice	40 lei
Evangelii Noului Testament	25 „
Evangelii Vechiului Testament	25 „
Geografia biblică	50 „
Florile Primăverii	50 „
Putere și lumină	60 „
Studii în Noul Testament	30 „
Trăirea Vechiului Testament	25 „

Toate se pot comanda de la Depozitul de Literatură, Arad, Bul. Reg. Ferdinand 65

„Noi, cei tari suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi”. Rom. 15:1.

CELE PATRU FIARE

Daniel 7.

III.

Al treilea cap al falșului creștinism este *ipocrizia*. Eu îi dau acest nume echivoc, cu toate că drept, pentru că nu mi se pare indicat de a-i da adevăratul său nume, intenția mea nefiind să offensez sau să exasperez, ci de a purta remediu.

Tratând aici de falșele religii, figurate de fiare, nu va veni nimănui în gând că fac aluzie la viciul ipocriziei în general, nu, eu gândesc despre ipocrizia în materie religioasă la această deformare oficială pe care apostolul a anunțat-o pentru timpurile din urmă: „Spiritul zice clar că în timpul din urmă, unii vor păși credința pentru a se unii la dureri seducătoare și la doctrine diavolești, învățate de învățători ipocriți care au pecetea putreziciunii în însăși conștiința lor...” (I. Timot. 4, 1). Vorbind în altă parte despre aceasta, sfântul Ap. Pavel spune încă: „Să știi că în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Vor fi oameni... având exteriorul de pietate fără să aibe realitatea”. (II. Timot. 3, 1-6).

Eu nu am intențiunea să spun, care sunt sau vor fi, acești oameni acoperiți cu o blană creștină și ascunși în biserică pentru ca să o rupă spre folosul lor. Imi e de ajuns să arăt al treilea cap și să fac atenți, pe cei înțelepți.

Rămâne să desemnez al patrulea și ultimul cap al falșului creștinism. Cu toate că el este cel mai vechi și mama consimnă a celorlalte trei, ea este în același timp cea mai puțin cunoscută și mai puțin temută sub figura sa zâmbitoare și aerul său dulceag.

Nu vă obosiți, cetitor, să căutați acest cap în afara casei. Grație apariției sale seducătoare, ea a distras, ea a încântat în tot timpul pe fiii lui Adam, ea a capturat și va captura multă pradă și va face pagube fără de număr în creștinismul adevărat.

Aruncați o privire asupra lumii creștine, parcurgeți cu gândul toate aceste țări care se reclamă de creștini, ce vedeți?

Voi vedeți o înfinitate de abuzuri, de care vă veți îngrozi. Eu nu vorbesc de mizeriile innăscute lutului din care suntem formați. Vorbesc de lucruri pe atât de nenumărate pe cât de grave, care cu toate că sunt cunoscute ca monedă falșă, osândite, interzise de Evanghelie, circulă cu toate aceste liber, ca și când ele ar fi fără importanță, chiar necesare.

Ah! Cetitorule, tu care citești Evanghelia, instruit cum ai fost în învățătura Apostolilor, nu găsești tu oare că este

un lucru destul de greu ca numele de creștin să fie dat unuia care, dacă îl sondezi puțin, poartă în el, cele trei afecțiuni despre care vorbește apostolul Ioan: *Mondenitatea pofta cărnii, pofta ochilor, și mândria vieții*? Credeți Dvs. că aceasta este rar în lumea religioasă? Credeți oare că această monedă falșă nu circulă? Nu vi se pare ca lucru foarte aspru de a da numele de creștin persoanelor la care nu se găsește decât o credință mediocră, sau chiar deloc, sau o credință așa de distrată, așa de adormită, că ea nu produce nimic profitabil, în afară de o practică exterioară pe care o ia vântul?

Nu îi se pare lucru foarte măhnitor, înfârșit, de a vedea purtând numele de creștin pe oarecare, în loc de roadele Duhului Sfânt, iubirea, bucuria, pacea, îngăduința, bunătatea, facerea de bine, credințoșia, (Galat. 5.22), produce mai curând lucrurile cărnii: Ele sunt cunoscute; destrăbălarea, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjibile, certurile, zăviștii, mâniile, neînțelegerile, desbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, înbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea”. (Gal. 5. 19-21?)

Eu nu găsesc un cuvânt mai nimerit pentru ca să indic acest al patrulea cap al falșului creștinism, decât acela pe care Pam spus: *mondenitatea pofta cărnii, pofta ochilor, și mândria vieții*. Pare lucru sigur că această fiară a treia, cu cele patru capete ale sale, va continua să trăiască făcând în fiecare zi mai mult rău, până ce Domnul va veni să aducă leacul. Este spus expres, în adevăr, în Evanghelie, că lucrătorii vrând să scoată neghina care creștea cu grâu, li s'a răspuns: „Nu, ea nu cumva smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș...” (Mat. 13.29). Și Domnul explică ceace noi trebuie să înțelegem prin neghină: Neghina sunt fiii celui Rău, după cum sămânța bună sunt fiii Împărăției.

A PATRA FIARĂ INGROZITOARE

Voi așteptați amicii mei, cu nerăbdare mare, cine este această fiară, sau cel puțin ceace ni se anunță aici. Căci voi spuneți: Dacă cele trei fiare simbolizează trei religii falșe, idolatria, mohametismul, și falșul creștinism, ce religie falșă ne mai rămâne să vedem, figurată printr-o imagine așa de teribilă?

La această întrebare eu nu pot, acum (sa nu se piardă din vedere că Manual Lucunza scrie în 1790) să răspund într-un mod complet, fiind incurent pentru a descrie în toate detaliile sale ceace această fiară va fi în timpurile pentru când ea e anunțată ca să apară (azi apărută). Dar eu pot spune ceace este la actualmente, și cred că va fi imediat înțeles.

Această fiară îngrozitoare este fica legiună a ultimei, (falșul creștinism). Se pare că ea îi datorește existența, și chiar de a fi putut fi manifestată. Unii zic chiar că ea datorește mult primei fiare.

Dar ea posedă un natural așa de nelegiuit, așa de feroce, așa de „contra natură” (incă fiind chiar pe al locuri plină de umanitate), că, cu toate că ea este abea în fașă (1790) ea nu respectă, nici nu recunoaște pe cea căruia îi datorește viața. Inamovată până la nebunie de ea însăși, crezându-se superioară tuturor, fiindă unică în felul său, neavând recunoștință față de nimeni, ea e convinsă că ea își trage totul prin ea însăși, prin judecată sa singură.

Un astfel de caracter, desemnându-se încă din leagănul său, este ușor de prevăzut ceace va fi această fiară când ea va fi mare. Căci ea e încă aproape fără dinți și cu toate că aceștia trebuie mai târziu să fie de fier, mari și tari, ei abia încep să apară. Ea nu are încă cele zece coarne cu care va face să tremure lumea toată.

Așa cum este ea, în leagăn, ea este admirată de toți. Aproape că e adorată.

Voi observați că dintre cele patru capete ale leopardului ies în fiecare zi, sute de dezertori cu care această schiță se desvoltă și se mărește, mai repede decât ne-am fi gândit.

Și orice ar fi, ramigiile sale sunt deja teribile. Ce credeți că va face ea când va ajunge la creșterea ei deplină, când dinții săi mari de fier și coarnele sale reditabile vor manevra așa cum vor voi? Și când înfârșit îi va veni al unsprezecelea corn, arma cea mai teribilă ce s'a văzut vreodată și pe care o va putea întrebuința după placul Său? Într'adevăr, totul este de crezut, în ceace s'a spus despre ea în Apocalips capitoul 13 până la 19, ca și în alte pasagi din Scriptură, și nu e nicio exagerare de a afirma că ea va călca în picioare toată omenirea, o va face bucăți, o va sfâșia. E tocmăi ceace spune, de altfel, versetul 23: „A patra fiară este o împărăție, diferit de toate celelalte, care va sfâșia tot pământul, și va călca în picioarele, acestei fiare a patra sau al acestei monstruoase religii?”

Sunt uimit că voi nu cunoașteți încă un lucru așa de răspândit peste tot.

(Continuare în pag. 10-a)

„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea”. I. Cor. 13:13.

PREDICATORUL ȘI BISERICA

Lucrul Impărăției lui Dumnezeu stă în sarcina predicatorilor și a bisericilor. Dacă atât predicatorii cât și bisericile vor fi conștienți de misiunea lor, atunci toate vor merge bine. Multe biserici cred că singura sarcină pe care o au, e de-a plăti salariul predicatorului. Și e o sarcină atât de mare că multe dintre biserici ar vrea să scape de ea. Această însă nu e o sarcină ci un har... Dumnezeu putea plăti împărăția Sa și fără ajutorul omului. În să prin Harul Său a permis ca și noi oamenii să luăm parte la Opera Sa Sfântă. Și atunci când o biserică întreține un predicator să nu creadă că își face pomană cu asta. Fiindcă nu e nici un predicator atât de prost care să nu fie vrednic să-și câștige pâinea cea de toate zilele.

Atât predicatorii cât și bisericile trebuie să lucreze împreună. Atât unii cât și alții sunt responsabili pentru misiunea ce-o au înaintea lui Dumnezeu. Atât predicatorul cât și biserica au obligații.

Predicatorul trebuie să-și îndeplinească misiunea sa cu cea mai curată conștiință. El trebuie să cunoască că e chemat de Dumnezeu, înaintea căruia trebuie să umble. Să știe că are pe cineva în ceruri care îi privește și îi cântărește faptele. El trebuie să meargă drept, să vorbească pe față. El are de luptat numai și numai cu păcatul. Din cauza aceasta va fi ispitit în fel și chip numai ca să nu vadă tot și să nu vorbească pe față și cu toată puterea contra unor păcate sau contra unor păcătoși.

Vina pe care o găsește Domnul Ingerilor unor biserici din Apocalipsa este pentru că n'au luptat cum trebuie contra păcatului: Ba că lasă pe femeia aceea în biserică lor, ba că sunt unii membri cari merg pe calea lui Balaam etc., etc. Și aceasta se întâmplă de multe ori când predicatorii închid ochii pentru că dacă ar face altfel n'ar mai fi întreținuți și atunci vor rămânea pe drumuri. Dar un predicator trebuie să fie convins că existența lui e în mâna lui Dumnezeu. El trebuie să privească numai la Dumnezeu și numai Lui să-I slujiască.

El nu trebuie să aibă frică de nimic și să împartă drept Cuvântul lui Dumnezeu. Cu un cuvânt, un predicator e trimisul lui Dumnezeu și el trebuie să facă voia Lui în totul. El nu aparține pământului ci cerului, dacă orice membru e dator să se uite la lucrurile de sus cu atât mai mult un predicator.

Însă să nu creadă o biserică ceace multe biserici cred că totul depinde de predicator. Dacă un predicator, doi, trei n'au avut succes, atunci chiar un inger din cer dacă va fi adus tot nu va avea succes în acea biserică.

Orice biserică trebuie să cunoască următoarele lucruri: 1. Să nu creadă că predicatorul e o fabrică de predici frumoase care să servească membrilor drept petrol. Dacă au fost predicatori cari predicau frumos, atunci au fost și membri asemenea lui Aron și Hur cari sprijineau mâinile lui Moise.

Secretul marilor predicatori ca Spurgeon, Moody, etc., a fost că unii membri din biserică bărbau și temei în tot timpul predicii lor petreceau în rugăciune. Membrii bisericii trebuie să meargă umăr la umăr cu predicatorul lor. Ei nu trebuie să-l părăsească o clipă din rugăciune. Și atunci lucrul va merge strună.

2. Să nu învinovățească pe predicator când el pune păcatele pe față. De obicei orice păcătos se supără când este muștrat. Fiecare chiar dacă păcătuiește pe față, vrea să fie muștrat în taină. Însă cuvântul zice: „Pe ceice păcătuiesc muștră-i față de toți...” Oare nu din cauză păcatelor sufletele se rostogolesc cu miile în prăpastia iadului.

3. Să nu ia apărare păcătoșilor. Dacă biserica va lua apărare păcătoșilor niciodată acei oameni nu se vor întoarce la Dumnezeu. Ei se vor crede drepti și vor învinui pe predicator. Sunt unii cari nu vor să audă pe predicator vorbind despre pocăința și despre păcate. În cazul acesta cel mai bun lucru e să fie alungat păcatul și atunci nici nu se va vorbi de el. Scopul unui predicator e ca să arate oamenilor păcatele și să-i sfătuiască să vină cu ele la Domnul pentru a fi mântuiți.

Ferice de acea biserică care are un predicator cari vorbește despre păcat și care urăște păcatul. Toți proorocii ca Ilie, Ioan și Isus au vorbit despre păcat. O femeie care iubește curățenia va sta numai cu cârpa în mână și încotinu va găsi praf de șters chiar pe lucrurile cele mai scumpe și mai bine păstrate.

4. Nu cumva viața credincioșilor să contrazică predicile sale. De multe ori după o predică care a dat mult de gândit, membrii ies glumind și răsând ca dela cinema și aceasta spre umirea celor necredincioși. După ce predicatorul a căutat să arate toată grozavia păcatului, ei spulberă totul prin purtarea lor. Parcă ar vrea să spună: „Nu e chiar așa cum a spus, fiți pe pace”.

În felul acesta lucrul Domnului nu va înainta și predicatorul nu va avea succes.

5. Să îngrijească de cele materiale. Un predicator trebuie ca tot timpul, zi și noapte să fie ocupat cu cele spirituale. El nu trebuie să fie împărțit cu gândurile. Nu trebuie împovărat cu grija zilei de

mâne și aceasta nu atât pentru el, cât pentru familia lui. Dacă un predicator va fi forțat să lucreze în două direcții să știți că nici una nu va fi cum trebuie. Dar de cele mai multe ori când un predicator va fi silit să se îngrijească și de cele materiale chiar numai puțin, va aluneca cu totul în direcția aceea. Avem doar atâtea cazuri.

6. Apoi cum am zis, trebuie să susțină pe predicator în rugăciune. Și aceasta nu numai de formă ei trebuie să se lupte pentru el în rugăciunile lor. Oricâteori se urcă la anvon un predicator, conștient de misiunea lui, e cu inima frântă de durere și plin de dorință după o binecuvântare cerească. Deaceia și membri trebuie să-l ajute prin rugăciunile lor.

7. Trebuie ca membrii să lucreze personal. Ei ca niște frați mai bătrâni să aibă grije de frații lor mai mici sau mai slabi așa cum se întâmplă într'o familie. Trebuie ca cei mai capabili să învețe pe cei mai tineri și mai puțini capabili.

Trebuie ca membrii să vegheze unii asupra altora; să se viziteze unii pe alții, să se îmbărbăteze, să se ajute etc. Nu trebuie ca toate lucrurile să le lase pe seama predicatorului. El are atâtea lucruri de făcut și atâtea probleme de rezolvat încât niciodată membrii nu le vor cunoaște.

8. Cea mai mare datorie a membrilor e ca ei să vină la orele de rugăciune sau la servicii, regulat și la timp. Cea mai mare durere e pentru un predicator când vede că locurile membrilor sunt goale sau vin pela jumătatea serviciului. Acești membri fac pe predicator să ofteze și sunt niște piedici în împărăția lui Dumnezeu. Dacă membrii bisericii nu vin decât atunci când știu că la biserică e ceva deosebit, s'au dacă e un predicator nou, și nu vin la orele de rugăciune sau la școala duminicală, atunci la acea biserică chiar dacă ar veni un apostol din cei 12 nu va face multă ispravă.

9. Dacă o biserică nu va fi compusă din membri cu inimile pline de dărnicie nu va merge prea departe. O biserică cu membri cari socotesc că cei mai mici, hani sunt pentru biserică s'au cari caută ca întotdeauna să aibă bani mărunți în buzunar când merg la biserică mai bine să nu meargă. Dumnezeu nu e cerșetor cari să se uite la mila noastră ca unul depe stradă. El n'are nevoie de pomană oamenilor. El vrea numai colaboratori. Cine dă pentru lucrul Domnului ca la cerșetori, situația lucrului va fi a cerșetorilor. E frumos să privești un cerșetor?

10. Trebuie să dispară părerea unor biserici că predicatorii trebuie să trăiască cumpătat și cu economie. Dacă lucrul acesta este bun! Dece numai pentru predicatorii...

(Continuare în pag. 8-a)

SPINII

(Urmare din pag. 1-a)

jurul lor e grâu, nu se îmbânzesc nici când sunt în mijlocul tarinei. Ei sunt acciaşi, cu ghimpi producători de rău. Nu numai că nu aduc vreun bine, dar fac mult rău.

Observaţi că ei pot trăi cu grâul, dar că acesta nu poate trăi cu ei. Şi grâul nu se usucă, dar nu aduce roada care trebuie să o aducă. Iată un secret al vieţii multor credincioşi. Iată de ce mulţi nu au roadă în viaţa lor. Pentru că au spini. Nimeni nu poate spune că sămânţa Evangheliei nu a ajuns în inimile lor, dar trebuie să cunoaştem că nu a putut aduce roadă din cauza năpădirii spinilor. Vezi scumpul meu, că poate acest lucru se petrece şi în viaţa ta. Diacul niciodată nu a spus că nu se va duce în biserică, dar credinciosul nu poate merge acolo unde e locaşul celui rău. Spinul nu se supără dacă în jurul lui creşte grâu, dar grâului nu-i prieste între spini.

Mai fiţi atenţi iarăşi la cuvintele Domnului. „Spinii... au înăbuşit-o”. Prin urmare ei schimbă înfăţişarea. Inebipuiţi-vă la firicelele de grâu crescute pe sub brnzele sfătoase ale spinilor, cum sunt de încovoiate, de piperice, de împuse de ghimpi, de albene, de fără înfăţişare. Nimeni nu poate spune că ele sunt firicele de grâu. Această le-a făcut-o spinii. Ei au schimbat prin prezenţa lor înfăţişarea. Nu aţi văzut şi pe mulţi credincioşi în această stare? Nu aţi văzut pe mulţi creştini dormind în şanţuri, pe mulţi vorbiţi de rău că au fost prinşi în curvie? Nu aţi văzut pe mulţi ajunşi chiar prin temniţe pentru crime şi lucruri rele? Cum au firicelele răsărit din sămânţa bună? Fără adevărata sa înfăţişare. Spinii beţiei, ai curviei, crimei, răsunării, mâniei, etc., le-a schimbat complet toată înfăţişarea. Fereşte Doamne pe ascultătorii mei iubiţi de o astfel de tristă experienţă!

Poate mulţi vă întrebaţi de ce spinii au o putere mai mare ca firicelele din sămânţa bună. Pentru că aici e patria lui. Diavolul când a făcut revolta în cer, a fost aruncat pe pământ. El deci aici îşi înalzeşte lucrarea lui. Spinii au a-

părut la blestemul lui Dumnezeu din pricina păcatului Evei. Deci între spini şi păcat e o legătură strânsă. Ei răsar nesămânaţi şi cresc cu atâta repeziciune, în timp ce celelalte plante trebuiesc sămânate şi îngrijite, şi cresc totuşi atât de greu şi încet.

Şi în fine să ne mai oprim puţin şi partea pe care aşi vrea să o înţelegi mai bine, la

identificarea spinilor

Cine sunt spinii din vieţile noastre? Cari sunt lucrurile care împiedecă creşterea, dezvoltarea şi rodirea bobului răsărit din cele aruncate de sămânător?

Spinii sunt toate apucăturile, intenţiile, faptele, şi acţiunile care împiedecă la dezvoltarea unei vieţi sfinte şi curate. Ei sunt minciunile, gândurile rele, curvia, beţia, răsunarea, mânia, ura, pizma, invidia, vorbirea de rău, mândria etc., etc. Totul ce e sămânat de cel rău e un spin pentru sămânţa Evangheliei. Acolo unde e unul sau mai mulţi, bobul Evangheliei nu poate rodi, iar viaţa noastră rămâne un pârlog cu spini. Vom fi nişte credincioşi cu o înfăţişare urâtă şi schimbată. Ah şi câte din aceste lucruri nu sunt în vieţile noastre. De câte ori firicelele sfios şi plâpând al cuvântului lui Dumnezeu nu a fost încovoiat de câte o minciună, sau de altceva rău.

Ei sunt tot ce a rămas din firea veche. De multe ori sunt părţi în viaţa noastră, la cari nu le prea dăm noi mare importanţă. Şi tocmai acolo au rămas spini, şi tocmai acolo sămânţa nu poate aduce roade. Poate nu am dat mare importanţă să arăm cu plugul pocăinţii şi al lăpădării de sine eul nostru personal. Şi aici au crescut spinii mândriei, interesului personal, dorinţii după desfătări şi plăceri, refuzului de a sacrifica, fricei de a nu fi luaţi în răs, încrederei numai în noi, desconsiderării altora, laudei de sine, etc., etc. Şi tocmai aici se înăbuşese sămânţa Evangheliei. Tocmai aici ni se schimbă înfăţişarea. În cazul acesta am făcut şi noi ca gospodarul, care a arat toată holda dar a lăsat un colţ, şi aici au crescut spinii, aici s'a înăbuşit sămânţa.

Ei sunt şoptele dulci, sonore,

şi plăcute cari ne îndeamnă la păcat. Câte şopte de acest fel nu defilează la urechea ta tinere? Câte şopte de a nu te pocăi, că eşti bine şi așa, că nu e Dumnezeu atât de rău să te trimită în iad, că nu e totul adevărat ce scrie Biblia, că cei ce-ţi spun aceste lucruri nu ştiu, că ai timp în clipa morţii să te pocăieşti? Vai ce spini puternici, ce ghimpi ascuţiţi au ei! Intre aceştia, credeţi-mă niciodată sămânţa pe care o aruncă servii Domnului nu vă aduce roadă. Smulge-i, sufla al meu, lasă plugul Duhului sfânt să are adânc în viaţa ta, lasă ca naşterea din nou să răstoarne brazda adâncă, să taie din rădăcina toţi spinii, ca sămânţa Evangheliei să poată aduce cât mai multă roadă!

Cred că ai înţeles, ascultătorule iubit, întreg gândul meu; cred că ai priceput cece am vrut să-ţi spun. Ți-am spus aceste câteva gânduri călăuzit de Domnul şi din dragostea mare pe care o am față de sufletul tău. Aşi vrea să fim împreună în corturile dreptilor. Facă Domnul această minune. Amin.

Patru lucruri vrea Dumnezeu ca tu să ştii

- I. *Tu trebuie să fii mântuit.*
„Căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu.”
Romani 3, 23.
- II. *Tu nu te poţi mântui singur.*
„Ştim că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele legii.”
Galateni 2, 16.
- III. *Isus a câştigat pe cruce mântuirea pentru tine.*
„Hristos deasemenea a suferit odată pentru păcate, El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuîţi, ca să ne aducă la Dumnezeu.”
I. Petru 3, 18.
- IV. *Dacă te întorci la Dumnezeu şi îţi predai viaţa lui Hristos prin pocăinţă şi credinţă, eşti mântuit îndată şi pe deplin.*
„Fiindcă atât de mult iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru că oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă vecinică.”
Ioan 3, 16.

MĂNTUIREA ÎN DAR

Poate nu te-ai gândit niciodată la mântuirea ta. Și cu toate acestea cel mai de preț și mai grabnic lucru de care ai nevoie este tocmai mântuirea. Iar dacă vreodată te-ai gândit la mântuire, cu siguranță că ai rămas cam încurcat. Te vei fi întrebat: „Căci prin har ai fost mântuit prin credință, și aceasta nu vine dela voi ci este darul lui Dumnezeu. (Efeseni 2:8). Nu trebuie deci să faci nimic decât să crezi Evanghelia. Mătei 3:17).

Dumnezeu a dat ce a avut mai scump, mai iubit și mai slăvit pentru mântuirea noastră. L-a dat pe însuși Fiul Său, pe Domnul Isus Hristos. El a murit pe cruce pentru ca tu să ai mântuirea în dar. Pentru ea El nu-ți cere nimic, nici un preț. A plătit-o El cu sângele Său vărsat la cruce.

Nu uita niciodată că ai în cer un Tată care te iubește și din dragoste ți-a pregătit mântuirea în dar.

Crede acum din toată inima că Domnul Isus a murit pe cruce în locul tău, și prin credința aceasta ești mântuit. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și toată casa ta”. (Fapt. Ap. 16:31). Sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat”. (I. Ioan 1:7). „Căci prin har ai fost mântuit prin credință”. (Efes. 2:8). „Grăbește-te și ia locul pe care ți-l întinde Dumnezeu”. (Evr. 3:7—8).

N. ONCU, Arad

În ziua de 12 Oct. a. c. a avut loc deschiderea noului local de închinăciune în Turnu-Severin. La această bucurie au luat parte frații din județele Arad, Hunedoara, Caraș Gorj, și Dolj. Din cuvântul Domnului au predicat fr. Vasile Dragotă, din loc. Macovei Margău din Vărfuri, și Avram Tudor din Rusova Veche, jud. Caraș.

Predicatorul și biserică

(Urmare din pag. 6-a)

cator și nu pentru toți membrii. Oare Cuvântul lui Dumnezeu nu e pentru toți. Dece unele lucruri ar fi păcat pentru predicatori și nu pentru toți?

Dacă o biserică va ști să meargă alături de predicator în toate, atunci va vedea cum carul Impărăției lui Dumnezeu merge înainte, iar sufletele se vor mântui. Dar dacă va sta deoparte vor vedea lucrurile ruinându-se.

T. L. CENUȘA

Da, este siguranță

de I. Bucur

Într'un sat se țineau adunări de vestire a Evangheliei. Vestea despre marea mântuire pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru oameni, era propovăduită cu multă putere și cu multă limpezime. Oamenii se arătau tot mai doritori să asculte Cuvântul și mulți începeau să caute cu tot dinadinsul mântuirea sufletelor lor.

Într-o seară, cel ce propovăduia a stăruit asupra iertării păcatelor și a spus că iertarea este un lucru pe care trebuie să-l ai sigur aici pe pământ, că orice om care s'a pocăit cu adevărat și crede în Domnul Isus, știe că păcatele îi sunt iertate și curățite prin sângele lui Hristos.

Când a vorbit despre bucuria pe care o are în suflet pentru siguranța că păcatele îi sunt iertate, o femeie bătrână, care până atunci ascultase cu multă luare aminte, s'a sculat deodată de pe scaun și a plecat de acolo. După fața ei se cunoștea că trebuie să fie tare supărată.

În ziua următoare vestitorul Cuvântului a făcut câteva vizite prin sat și a ajuns asfel și la o căsuță pe care până atunci o trecuse cu vederea. A intrat înăuntru. Mare-i-a fost însă mirarea când s'a găsit acolo tocmai în fața bătrânei care cu o seară înainte plecase din adunare. Când i-a dat bună ziua, bătrâna a răspuns cu glas aspru:

„Ascultă! Dumneata ești cel mai ciudat om, pe care l-am întâlnit în viața mea. Ai spus aseară în adunare, că dumneata ești sigur că păcatele îți sunt iertate. Ei bine, eu știu tot așa de sigur că lucrul acesta nu poate să-l știe nimeni. Abia când vom fi în fața scaunului de judecată a lui Dumnezeu, abia atunci vom ști dacă suntem iertați sau nu. Crede-mă că în privința aceasta, eu știu ceva mai mult decât dumneata. Am și eu Biblia și citeșc în ea”.

Mirât de această primire, vestitorul cuvântului nu i-a răspuns numaidecât. Bătrâna îl privea cu un aer de biruință. În sfârșit, el zise:

— „Dumneata crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?”

— „Se înțelege că da” a răspuns bătrâna.

— „Atunci să vedem ce ne spune Biblia”.

Și deschise Biblia la Faptele Apostolilor capitolul 13 și citi: „Să știți dar, fraților, că în El (Isus) vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede este iertat prin El de toate lucrurile de care n'ați putut să fiți iertați prin legea lui Moise” (versetul 38 și 39). După aceea a deschis

la epistola către Efeseni capitolul I, 7, și a citit: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”; și la întâia epistolă a lui Ioan 2: 12: „Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate pentru Numele Lui”. În cele din urmă a deschis și la Evanghelia după Luca, capitolul 7 și a citit istoria cu femeia păcătoasă, care în adevăr a păcătuit mult și greu, dar Domnul Isus i-a zis: „Păcatele îți sunt iertate. Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace”.

Bătrâna asculta cu o luare aminte tot mai mare și când vestitorul Cuvântului a tăcut, ea și-a împreunat mâinile și a strigat: „Este oare cu putință? Asta n'a fi crezut-o niciodată! Niciodată n'am înțeles așa cum înțeleg acum”.

Iubite cititor: Cum a fost cu acea bătrână, așa este cu mulți alții. În neștiință și necredință lor, ei socotesc ca o mândrie și laudă de sine când aud pe cineva spunând că păcatele îi sunt iertate, din privința numelui lui Isus; și gândesc că, în cel mai bun caz, numai se poate nădărdui că Dumnezeu ne va ierta odată păcatele. Așa ai gândit și tu până acum? Atunci întoarce-te la Dumnezeu și la Cuvântul Său și citește pentru tine însuși, cu băgare de seamă și rugăciune, locurile de mai sus. Dumnezeu să-ți deschidă inima și să-ți dea încredințarea despre iertarea păcatelor, prin credință în Domnul Isus, ca un lucru pe care trebuie să-l ai acum și întotdeauna.

„Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui iertarea păcatelor”. (Faptele Apostolilor 10:43).

„Ferice de cel cu fărâdelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!” (Psalmul 32: 1).

Aceasta este cuvântul lămurit al Sfintei Scripturi care este Cuvântul lui Dumnezeu. El nu poate să fie sucit sau înțortochiat. Cine ia pe Dumnezeu pe cuvânt, se știe cu păcatele iertate prin sângele care a curs pe crucea Golgotei pentru noi, mulțumește lui Dumnezeu de iertare ca pentru un lucru pe care l-a primit în chip sigur și trăiește în pace cu Dumnezeu și în ascultare de voia Lui.

Multă bucurie, și mângâiere în Domnul au avut în ziua de 19 Oct. 1941, frații din comuna Derești, jud. Severin, fiind vizitați de fr. Nic. Dărăban și I. Selejan.

„Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rom. 8:26.

Trăind cu Isus

de Petru Popovici

După cum pentru ca să fii mântuit trebuie să vii la Domnul Isus, tot așa pentru ca să poți duce o viață de sfințenie trebuie, în mod imperativ să trăești cu El. Și e posibil așa ceva bineînțeles în mod spiritual. Dar în timp ce a veni la Domnul Isus sau a te preda Lui poți să o faci în secret într'un loc tainic sau noaptea ca Nicodim, a trăi cu El e învers e ceva pe față. Și aproape întotdeauna asta costă ceva, dar mai târziu se răsplătește de mii de ori.

Sunt mulți cari vin la Domnul Isus, dar totuși ajung nefericiți din cauză că nu rămân să trăiască cu El ci pleacă. În Noul Testament avem cazul tânărului bogat care a plecat întristat și n'a mai venit să trăiască cu Isus, fiindcă i se părea lui, că îl costă prea mult. Dar nu vreau să arăt aici ceace trebuie să părăsim pentruca să putem trăi împreună cu El, acestea ni le spune El, ci vreau să arăt într'o mică măsură cum ești dacă trăești cu El, sau că se merită să lași totul și să trăești cu El.

Aceasta în primul rând, pentrucă trăind cu El, ești ușurat. Sunt atâția cari nu mai pot suporta greutățile cari se abat asupra lor și atunci preferă moartea. Nimeni altul nu te poate ușura decât numai El.

Da, El te ușurează de povara păcatelor tale. Ai trăit atâția ani până acum. De data această încearcă și socotește câte păcate ai în totul, dacă în fiecare zi ai făcut numai câte două! Nu sunt o povară? Da sigur că da. Pe lângă că sunt multe la număr, ele sunt și grele pe conștiință. Mustrarea conștiinței îți produce atâtea turburări și viața devine un chin. Dece nu vei să scapi de ele, Domnul Isus vrea să-ți ridice această povară. Vino la El.

După ce ești ușurat de păcate, începe războiul mult mai aprig. Diavolul nu vrea să te lase în pace. Dar El îți ușurează și lupta. Pe deoparte fiind cu El ai curaj mai mare, iar pe de altă parte îți dă din puterea Sa. Apoi îți face cunoscut planurile celui rău și te conduce la biruință mergând El înainte pentru ca să înfrunte totul. Prin El suntem biruitori.

Tot la fel trăind cu El ești ușurat de greutățile vieții. Aceasta nu în sensul că ai ajunge imediat legat. Nicidecum, ci te ușurează prin aceea că te face să pricepi rostul vieții de aici. Te mângâie în necazuri și îți șoptește că nu va dura mult, și vei ajunge dincolo în veșnicii unde nu va mai fi așa ceva. Ah ce minunată această ușurare. Nu vrei să o ai și tu? Vino la Domnul Isus, trăește cu El și o vei avea din belșug.

În al doilea rând trăind cu El ești în siguranță.

Pot să spumege și să urle valurile, tu nu ai nici o grijă fiindcă ești cu picioarele pe Stânca Mântuirii.

Cuvintele din Vechiul Testament și repetate de Pavel: Dacă Domnul este de partea noastră ce ar putea să ne facă oamenii? — adevărate această siguranță împotriva dușmanilor vizibili. Și aceasta ori unde ai fi.

Luther marele reformator, când un prieten al său stăruia să nu meargă la Worms, unde a fost chemat de dușmani pentru a-și arăta convingerile a spus: „Chiar dacă ar fi la Worms, atâția diavoli câte olane pe casă tot mă voi duce”.

Dușmanii invizibili deasemenea nu pot să-ți facă nimic. Diavolul nu te poate înfrânge cât timp esti cu Isus. El e un tovarăș Atotputernic și e în stare să te ocrotească. Deaceea nu-L părăsi nici o clipă.

Anoi mai esti în siguranță de vânturile păcatelor tale. Faptele tale din trecut cer pedepsirea ta. Ai fost vinovat, dar prin faptul că ai venit la Domnul Isus și ai rămas la El ești scăpat. Cetățile de scăpare din Vechiul Testament erau o icoană prefchipoitoare a scăpării prin Domnul Isus. Nici chiar în vecinicie păcatele nu te mai pot ajunge dacă acum trăești cu El. „Viața noastră e ascunsă cu Hristos”, spune ap. Pavel nu vrei să ai această siguranță? Dece să tremuri de frică și eroază de needeansă când poți să fii scăpat?

Și în al treilea rând trăind cu Isus ești fericit. Aici e culmea, toată lumea aleargă în goană nebună după fericire dar nu o găsesc fiindcă ea se găsește numai în to-

vărășia lui Isus. Cât timp oamenii au stat în tovarășie cu Domnul Isus au fost fericiți, când au fost alungați au ajuns nefericiți.

Ești fericit fiindcă traiul cu Isus devine cu totul schimbat. Dintr'un om murdar devii un om curat. Obiceiurile rele s'au dus fiindcă Lui nu-i place așa ceva. Sfințenia crește încontinuu, ura nu te mai frământă, îi iubești pe toți. Mustrarea conștiinței e înlocuită cu bucuria mântuirii. S'ar putea să nu fii fericit într'o așa stare?

Alteceva e că însuși faptul că poți să trăești cu El, ceace e un har nespus de mare, te face fericit. Chiar în cele pământeste e așa. Dacă ai merge pe drum cu Regele de tovarășie oare nu ai fi mândru? Cu cât mai mult când mergi cu Regele Regilor?

Nu vrei să trăești cu El?

Da, trăind cu El ești fericit fiindcă ai în față un viitor glorios. Chiar dacă ar trebui să părăsești prietenii, averea, obiceiuri, etc., și să suferi foarte mult și atunci chiar se merită să trăești cu Isus. El îți dă fericire aici și în veșnicie. Cej ce trăesc cu El știu bine lucrul acesta.

Ei sunt fericiți oriunde și ori-când.

Vino, dragul meu la Domnul Isus acum și spune-I „Vreau să trăesc cu tine, o Doamne toată viața”. Fă aceasta și nu vei regreta niciodată.

Mirodenii spirituale

Dacă poți face un bine fă-l, dar un rău nu niciodată.

Nu te bucura când te laudă alții și nu dispera când te vorbesc de rău.

Lucrează la timp și chiar când nu e timp, și roade multe vei aduce.

Cel ce samănă cu lacrimi, va aduna snopii bucurându-se.

Când îl ai pe Isus în corabia vieții tale, nu purta frică de valuri și furtună.

Cel ce se roagă mult, primește mult.

Cel ce învață pe mulți să umble în neprihănire va străluci în viața veșnică.

Mustrarea conștiinței e în urma unui păcat.

Cine a venit la lumină a văzut cât a fost de murdar din cauza păcatelor.

Plata păcatului e moartea.

Dumnezeu răbdă îndelung și nu dorește moartea celui păcătos, dar pe niciun nemântuit nu-l primește în cer.

De vorbă cu finerii

Vederile noastre

„Timpul e scurt”. Așa scrie Ap. Pavel într-unul din pasagele în care face comparație între interesele oamenilor și chemarea lor. „Timpul din text se înțelege ca vremea, periodul timpului neprecizat în care Biserica lui Hristos trece prin încercarea ei pe pământ, acest period este „scurtat”.

Aceasta e adevărat, și putem să adaptăm acest adevăr la zilele noastre. Dar dacă timpul e scurtat, nu tot așa trebuie să fie și privirile noastre. Noi nu trebuie să ne legăm inimile de lucrurile timpului. Creștinul trebuie să privească departe, până acolo, unde lumina se pierde în credință și speranță. Acolo e Casa veșnică și scaldată în glorie.

Să avem vederi scurte față de timp și vederi lungi în relația dintre timp și veșnicie. — acesta e mesajul meu.

Acesta e mesajul care vrea să ne facă să pricepem chemarea ceasului de față. Locul nostru ascuns este Dumnezeu cel tern „adăpostul și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoie”. Superanitatea Sa e supremă și ne schimbabilă. Providența Sa veghează deasupra poporului Său și deasupra cauzei Sale. Harul Său e îndajuns pentru orice nevoie, în întunec sau lumină. Biruința Sa e asigurată.

Să nu lăsăm ca vremea să ne influențeze să ne trântescă sau să ne ridice. Nu vremurile să ne formeze, ci noi să le formăm. Nu valurile să poarte peștii, ci peștii să treacă prin valuri. Nu ați văzut pasărea pe timp de furtună cum zboară împotriva vântului? E greu dar zboară.

Să nu ne uităm la vremea prin care trecem. Ochii noștri să fie mai sus de nori și de stele, mai sus de lumea văzută, dincolo în lumea credinței și a speranței. Și privind acolo să ne inspirăm și să trăim viața nu pentru timpul de acum, ci pentru acelea ce au să vie. Prin credință se sparg hotarele cuprinsului și trecem în necuprins în lumea necunoscută decât de acei credincioși. Ferice de ochii cari privesc depe pământ în cer!

Nu stați cu capul și privirea în pământ.

Bapțiști din Rusia comunistă

Prigoana religiei și a credincioșilor în Rusia comunistă poate fi împărțită în trei perioade. Primul period e până la anul 1928, al doilea 1928—1932 și al treilea de la 1932 încoace. În Rusia bapțiștii și în genere toți creștinii nu pot nici să se gândească măcar la libertate. Numărul morților, spunea un predicator, nu se cunoaște. Cei mai prigoniți și mai maltratați au fost predicatorii.

În anul 1932, comuniștii au întocmit planul cincinal. În acest plan nu s'a vorbit nimic despre o dezvoltare a religiei, ci din contră avea o anexă, un plan cincinal al ateismului. Un predicator care a celit o copie de pe acest plan spune, că a trebuit să aibă o deosebită putere sufletească să poată ceti acel document. În 118 paragrafe, despărțit în 5 capitole — câte unul pentru fiecare an — se vorbește numai despre lupta împotriva religiei. Acel document însă pentru noi e o mărturie a tăriei fraților noștri de acolo. În plan se vorbește că împotriva religiei nu se poate lupta! „...am poruncit creștinilor să tacă și ei se înmulțesc. Religia trebuie nimicată în cinci ani!” Au trecut acei cinci ani, și religia trăește în adâncul sufletului oamenilor.

Un predicator care a fost deportat într-o insulă în Oceanul Inghetat a reușit să fugă în Manciuko. Acolo a scris unui prieten al său o scrisoare de 364 pagini scrisă la mașină. Prietenul lui a spus că nu a putut ceti mai mult de 20 sau 30 pagini de teamă să nu i se rupă ceva în inimă. Exilatul scrie că a fost toamna deportat. Acolo erau 29.000 oameni. Până în primăvară au murit 20.000 oameni. Moartea le-a fost atât de îngrozitoare. Dintre casele de rugăciuni și edificii mai mult ca 95% sunt transformate în cafenele, magazine, cinematografe, muzee anti-religioase, etc. Restul au rămas ca locuințe, etc.

Ridicați capetele, priviți dincolo de perdeaua necunoscutului. Străbateți zările albastre și legați-vă viața și sufletul de Dumnezeu. Barca legată de stâncă nu e purtată de valuri. Nădejdea e o ancoră a sufletului. Ea ne ține să nu fim duși de curentul grijilor, al spaimii, al durerii și al necredinței.

„Ce frumos va fi în cer,

„Unde-ași vrea să ajung și eu

„Unde n'ar mai fi dureri

„Ci eterne mângăeri.”

Nu te descuraja suflete și nu suspina, privește la cer, la Dumnezeu și vei vedea că această vreme de necazuri e scurtată. Uită-te puțin la pământ și mult la cer.

A. P.

Ultima Biblie tipărită a fost în 1928. În de atunci n'a mai pătruns acolo nici o Biblie. Soția lui Lenin conducea ea personal lupia împotriva Bibliei. Au rămas numai cele cari au fost ascunse prin pușcări, în pământ sau alte ascunzișuri. De atunci lumea în ultimul timp a început să scrie Biblii de mână, cu penița.

Noi nu ne închipuim ce grozăvii au fost dincolo de apele Nistrului. Singurul loc unde se puteau face credincioșii erau pe râuri și se rugau și rugăciunile lor au fost ascultate. Comunismul se prăbușește și își vor redobândi libertatea de a se închina Domnului și de a se ruga și de a avea Biblia. Mulți însă în acest timp au trecut peste Iordanul morții și sunt astăzi depărtați în depărtata Siberie, unde oștează și trăiește viața în chin. Să ne rugăm Domnului pentru aceștia, iar când soare libertății lor va răsări, vom slăvi atunci cu toți pe Isăvitorul.

CELE PATRU FĂRE

(Urmare din pag. 5-a)

Sunt câțiva ani de când se aude pretutindeni chemarea îmbietoare de se grupa sub dulcea, umanitară, suava comoda Religione n-tur-lă.

Nu miți, dacă doriți această religie: Filosofie, sau Deism, sau Antireștinism (comunism) puțin importă, căci aceste trei cuvinte spun același lucru.

Și chiar, cred unii, ultimul termen este mai adevărat ca celelalte două, fiind lipsite de înțeles.

Cu toate acestea, filosofia se numește religie, pentru că ea nu neagă în sistem existența unui Dumnezeu, dar unui Dumnezeu, care fu necunoscut sigur de strămoșii noștri, un Dumnezeu străin de totul ce se trece pe pământ, un Dumnezeu fără prevedere, fără dragoste, fără sfințenie, un Dumnezeu înșelător, înzestrat cu toate calitățile necesare comodității noii religii.

Deismul, deasemenea se numește religie pentru că, departe de a se opune religiei, el sfătuiește din contra, de a accepta un oarecare cult lăuntric unui Dumnezeu așa de îndulgent, care se mulțumește să nu facă nici o supărare adoratorilor săi. Aceștia spun că Dumnezeu lor nu le-a împus nici o autoritate decât alte legi decât propria lor judecată (care trebuie să fie o judecată perfectă).

La toți, cu toate acestea, o dogmă este: La toți este preferată: anti-reștinismul, care este mai mult decât lepădarea totală a creștinismului: el este disprețul bătaia de joc, ura, în contra sfintei persoane al lui Isus Hristos.

(Continuare în nr. viitor)

„Este mai ferice să dai decât să primești”. Fapt. 20:35.

Scrisori de Duminică

Mângâierea în Domnul

În închisoarea din Roma printre întemnițați era un bătrân. Fața lui inspira curaj și încredere. Vorba lui trăda un sfânt. Prietenii lui descoperea un tainic, o comoară ascunsă. Era bătrânul apostol al lui Isus, Pavel din Tarsul Ciliciei.

El în ultima vreme a cunoscut că nu este mult timp va „și turnat ca o jertfă de băntură”, știa că i-a sosit vremea să se arate la Domnul, să împlinescă întru el și prin el suferințele lui Isus, știa că avea să moară prin moartea lui să-L slăvească pe Cel ce l-a mântuit, totuși însă, în închisoare sub astfel de împrejurări, Apostolul Pavel e plin de mângâiere. Cine citește cu atenție a doua sa epistolă către Timotei, care se crede că e ultima sa epistolă, poate desprinde de acolo că în sufletul său el a fost mângâiat. „Lupta bună am avut, mi-am sfârșit alergarea, credința n-am păstrat, iar de acum mă așteaptă cuțitul vieții...” — scrie el aproape de sfârșit. Ce plin de mângâiere e el aici!

Cu câtă seninătate și liniște își așteaptă clipa plecării! Și asta pentru că era în Domnul. Când scria el despre sine, spune: „Cunosc un om în Hristos...” El era ascuns în Domnul Isus și prin El în Dumnezeu. El ne-a lăsat frumoasele cuvinte: „Viața noastră e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”.

Ce minunat e să privești la sfârșitul acestor mari oameni ai împărăției lui Dumnezeu. Dr. David Livingstone, moare cu genunchii rugându-se în inima Africii. Marele predicator Spurgeon a avut una din cele mai frumoase sfârșituri. Miile, miile de mii de martiri credincioși ai Domnului au avut cea mai dulce mângâiere în Domnul, în clipa sfârșitului lor. Începând cu martirul Ștefan, și mare și mare, nenunțarea oaste, norul nesfârșit de martiri, au simțit în sufletele lor mângâierea Domnului.

Ce alinătoare e mângâierea pentru sufletele noastre când sunt frânși de oboșală. Și Domnul dă Ia ai Săi mângâiere în belșug. Ei au nevoie de mângâiere, pentru că sunt hărțuiți de lume, căci ei sunt din lame.

Această scrisoare e adresată ție, și o închei cu rugămintea să te gândești dacă tu ești prin credință un om în Domnul Isus, căci numai atunci poți avea mângâiere în El.

Badea Leca

Din lumea religioasă

Dela noi

Fratele și sora R. Starmer, misionar, anunță nașterea pe ziua de 6 Octombrie a. c. a unui băiat.

* * *

În ziua de 10 Octombrie a. c. a trecut la Domnul fr. Marian Daniel, în vârstă de 22 ani, fiul fr. Teodor Marian, predicator, din Girișul Negru, jud. Bihor. Înმორმântarea a avut loc în ziua de 12 Octombrie 1941. Serviciul funebru a fost îndeplinit de fr. Vicaș Teodor, ajutat de fr. Mic Gheorghe din Călacea, Ion Gavra din Bodiu, Măduț Gavril din Tăut, Citan Moise din Cheșea, Ispas Ioan din Cărăsău, etc.

* * *

Fr. Lazar Sari din Săbăteni, ajutat de fr. Farcăș Vasile și Farcăș Gheorghe au ținut la 19 Octombrie 1941, înმორმântarea sori Iancu Sofie din Săbăteni, jud. Arad. A cântat corul din loc, condus de fr. Lazar Sari junior.

* * *

În ziua de 5 Octombrie, a. c., biserica din Turda a fost vizitată de mai mulți frați din împrejurimi. Cu această ocazie s-au bucurat și mângâiat în Domnul. Din cuvântul Domnului au predicat fr. Cardoș, predicator din loc, Teodor Iov, din Curtici și Bocacici. A cântat corul din loc condus de fr. Morariu Gligor.

* * *

Au murit pe frontul de luptă frații Burca Teodor și Faur Petru, ambii membri ai bisericii din comuna Somosheș, jud. Arad. Locul lor în biserică va rămâne multă vreme gol.

* * *

Fr. Silvestru Ungureanu a ținut în comuna Satu-Mare în ziua de 1 Octombrie a. c. un botez cu 7 suflete, dintre cari 3 sunt fii fr. predicator Loghin Motrescu.

* * *

În ziua de 28 Septembrie a. c., a avut loc înმორმântarea fr. Gh. Lavric din comuna Calafindești, în vârstă de 67 ani. Serviciul de înმორმântare a fost îndeplinit de fr. Loghin Motrescu, V. Fostecuc și I. Hapenciu.

Fr. Ignat Gheorghe și Ignat Dumitru au ținut la 1 Octombrie a. c. serviciul de înმორმântare a sori Cordiș Anuța din comuna Someșul Rece, jud. Turda.

Dela alții

Predicatorul baptist Jakobstad Finlanda a scris nu de mult o scrisoare în care arată marele progres al literaturii creștine, precum și mișcarea ce duce Evanghelia la acei din închisori. În timpul anului 1937—1938 serie el, s-au distribuit aproape 2.000.000 de Biblii. Din închisorile finlandeze ei au vizitat mai des 21 din ele. De sărbătorile Crăciunului ei au trimis fiecărui închis câte o scrisoare, prin care îi îndemna pe cei închisi să se pocăiască de păcatele lor și să dobândească mântuirea pentru veșnicie.

Ei au distribuit foarte multe Biblii și Noi Testamente la militari.

„Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată făptura”.

* * *

Din ultimii 16 ani, cele mai puține Biblii s-au vândut în anul 1932, iar cele mai puține Noi Testamente în anul 1931.

* * *

În orașelul Placetas, Santa Clara Provincie, din Cuba unde sunt locuitori Spanioli, este o frumoasă biserică baptistă. Predicatorul ei este Rev. Rafael Fraguella. El a fost născut în 14 Decembrie 1885 în Bilbao, Vizcaya, Spania. Primul său contact cu Evanghelia a fost în Coruna unde din curiozitate a vizitat o biserică evanghelică. Mergând spre Havana (capitala republicii Cuba) a căpătat pe vapor o Biblie. S'a întâlnit apoi și împrietenit cu predicatorul baptist Spaniol, P. B. Barro, din Coruna, Spania și acesta l-a câștigat pentru Hristos. El a fost botezat în 1906 în Havana. Imediat a devenit un pescar de oameni, câștigând suflete pentru Mântuitorul. A terminat Seminarul Teologic Baptist și a luat mai multe diplome în literatură și știință. În 1910 a fost ordonat și rânduit pentru slujba Evangheliei. Până acum a scris mai multe cărți. El este unul din conducătorii baptiștilor Spanioli din Cuba.

„Dacă înți slujește cineva să vină după Mine”. Ioan 12:26.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

Moartea toboșarului

Un toboșar tânăr a fost rănit grav într-un război, și pe când sta pe patul morții, cineva ia citit cuvintele din Psalmul 23, versetul 4, „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrelor morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine”. Cuprins de bucuria acestor cuvinte, toboșarul în agonie, a cerut să-i fie citite din nou. Și pentru că nu mai putea vedea nimic, a cerut să-i fie așezate mâinile deasupra acestui verset, apoi a cerut ca să i se așeze această promisiune pe piept, ca s'o poată strânge la inimă. Și astfel cu ambele mâini, întepenite, pe Psalmul 23 versetul 4, s'a coborât jos în vale, și a trecut la odihnă.

Câtă mângâiere nu au vărsat aceste cuvinte în inimile celor ce l-au citit în toate vremurile! De câte ori în aceste cuvinte era toată înseninarea, toată bucuria, tot luminișul speranțelor. Și în adevăr ele cuprind pentru inimile oamenilor multă binecuvântare. Și tu vei simți această alinare când vei fi în împrejurări grele. Dar ele vor fi mult mai frumoase, când tu vei ști că în adevăr Domnul e al tău, și deci e cu siguranță lângă tine.

Pierdut în peșteră

Un om a intrat într-o peșteră mare și foarte întunecoasă. Și pentru ca să nu se rălăcească, a luat cu el o lampă și un ghem de sfoară, care în cazul că se va stinge lampa, îl va ajuta să găsească drumul înapoi. Fixând capătul sfoarei în afară, la gura peșterii, a intrat în lăuntru. Când a ajuns departe a găsit o încăpere mare, care a fost atât de interesantă că s'a hotărât să o cerceteze de aproape. A așezat ghemul cu sfoară, împreună cu lampa jos, și a început să cerceteze pereții peșterii. Deodată însă, lampa s'a stins și el a început să caute ghemul de sfoară, dar toată căutarea i-a fost zadarnică. El a murit în lăuntru, negăsind calea înapoi.

Nu e oare aceasta, scumpii mei, și povestea atâtor oameni, și poate chiar și realitatea vieților voastre? Nu ați gândit și poate chiar ați luat hotărârea să porniți în viața aceasta — o întreprindere în această mare peșteră a necunoscutului, cu mijloacele voastre? Ele nu vă vor ajuta la nimic. Luați-l însă pe Domnul Isus de călăuză și nu veți rătăci niciodată, nu vă veți pierde.

Doi advocați

Advocații sunt de două feluri. Unii pledează în fața judecătorilor, iar alții dau consultații (sfaturi) oamenilor ajunși în greutăți. Domnul Isus este un avocat care pledează, care ne apără cauza no-

stră în fața judecătorului cel Mare, iar Duhul Sfânt este sfătuitoarea noastră măreț care ne învață pe noi, ne mângâie, ne dă curaj ca să ne putem adresa Domnului Dumnezeu, ne dă credința ca să vorbim. Ferice de acei ce au acești advocați. Unul să pledeze pentru ei în cer, iar altul să-i ajute pe pământ. Sunt ei și ai tăi? E Domnul Isus un Mijlocitor înaintea Tatălui și pentru sufletul tău? E Duhul Sfânt sfătuitoarea tău în viața aceasta pe pământ? Atunci ferice de tine.

Nu-i timp de pierdut

Un domn serios și bun prieten al profesorului Agarii și-a arătat într-o zi mirarea sa, că un om cu atâta reputație ca profesorul se poate mulțumi cu un venit atât de mic și neînsemnat. „Eu am destul — spuse profesorul —. Nu am timp de pierdut în câștiguri de bani. Viața nu-i destul de lungă ca să poți în același timp și să te îmbogățești și să-ți faci datoria față de Dumnezeu și față de aproapele tău”. Ce minunat răspuns. Dar câți din cei din zilele noastre îl vor putea pricepe și practica. Astăzi zeul banului zeul câștigului e ridicat în toate locurile. Toți i se închină și toți sunt robii săi. Credincioșii sunt și ei nelipsiți dela închinarea zeului banului.

Sirena

Dacă unele legende înspăimântă, sunt altele care încântă, și pe care omenirea le repetă și le va repeta în vecii vecilor. Așa este „Legenda Sirenelor”, monstru delicios, al cărui cap, corp și brațe, erau tot ce frumusețea și grația feminină a avut mai perfect și ale cărei picioare, acoperite cu solzi aveau formă de pește. Pe lângă farmecul trupului, ele aveau și o voce care încântă până la uitarea de sine a celui ce o auzea. Fiice ale undelor mării, tot atât de perfide ca și ea, seduceau și atrăgeau prin încântarea vocii și frumusețea trupului, pe nenorociții marinari care-și găseau moartea în culcușul lor sub apă.

Homer istorisește, că Ulysee când trecu cu corabia lui printr-un loc populat de aceste adorabile, dar periculoase ființe penitruca mateloții lui să nu fie ademiniți de ele, înfundă urechile marinarilor cu ceară, ca să nu le auză vocile lor dulci și să fie îndemnați să le urmeze. Și totuși, sub poezia asta mincinoasă, legenda sirenelor are ceva din adevărul etern, și anume, că sufletul pe care Homer îl atribuie sirenei, este sufletul mării, care te chiamă, e seducția pe care marea o exercită asupra celor care o iubesc și trăiesc pe ea; așa se explică asupra celor ce marinarii care a suferit atât pe mare, care a scăpat de naufragiu, îi iartă, uită tot,

și se reîntoarce din nou la ea. „Marea, e sirena feroce și încântătoare, iar marinarii se va lăsa veșnic prins de vocea și chemarea ei.”

Lucrurile din lume

Un fiu de rege a fost făcut prizonier și după câțiva ani de închisoare, a fost eliberat cu condiția să fie plimbat în timpul prânzului prin tot orașul.

„O”, zise tânărul, „cum are să se uite lumea la mine.” Când sosi ora, i s'a dat în mână o farfurie de cristal plină cu lapte până sus și i-au spus: „Dacă vei vărsa o picătură din acest lapte, moartea îți s'a tras”. În urma tânărului mergea un călău, gata să lovească pe tânăr cu pumnul în ceafă, dacă va vărsa o picătură de lapte pe pământ.

După ce tânărul, a terminat drumul prin mulțimea acea mare, regele l-a înțeles: „Ei, cu ce ochi se uita lumea la tine?”

— „O, rege, — a răspuns prințul prizonier — n'am văzut nicio față de om. Am văzut numai viața care era în mâna mea și moartea care era în ceafa mea.”

Ce spui, cetitorule, nu cumva se aseamănă întâmplarea aceasta cu viața noastră. Totul atârnă de tine, viața sau moartea. Depinde după cum vei trăi.

Tatăl nostru

Se spune că odată marea evanghelistă Moody vorbea cu o femeie, care părea îngrijorată pentru mântuirea sufletului ei, dar cu cât vorbea mai mult, cu atât în inima ei se lăcea mai mare întunecare. „Trebuie să fie la mijloc o piedică deosebită”, și-a zis Moody. El a poftit pe femeie să se roage acolo de față cu el să spună Tatăl-nostru. Când a ajuns la cuvintele „și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelile noastre”, femeia s'a oprit și a spus că nu poate să spună aceste cuvinte, fiindcă ea cunoaște o femeie, pe care nu poate să ierte niciodată. „Asta este!” a zis Moody. „Aici e greutatea. Dacă Dumnezeu nu te va ierți pe cea femeie, nici Dumnezeu nu te va ierți pe d-ta”. Femeia a răspuns: „Atunci eu nu voi fi iertată niciodată”. Câțiva ani după aceea, Moody a auzit că femeia aceea a fost dusă într'un spital nebuni.

Scumpul nostru cetitor, poți să-ți controlezi viața foarte bine după puterea de a ierta. Când tu ierți cu ușurință pe acei cari îți găsesc, e o dovadă că tu ești iertarea în viața ta. În cazul însă când tu ierți cu foarte multă greutate, sau chiar nu poți ierta de loc, atunci acesta e un semn că în inima și în viața ta nu este iertarea Domnului Isus.